

Kritisch gedacht, “vrij” gesproken

Naar aanleiding van enkele persberichten die de afgelopen dagen verschenen zijn, via verschillende kanalen binnen het medialandschap, schrijf ik deze reactie.

Na ruim 3 jaar is er een uitspraak gebeurd in een zaak die mij, mijn familie en naaste omgeving, heeft bezig gehouden.

Het betreft mijn papa; dokter Marc Van Hoey en een euthanasiedossier.

Mijn vader heeft er voor gekozen om niet te reageren in de pers, dus dan gaan de journalisten op zoek naar anderen die staan te springen om zich hierover te uiten? Uiteraard op een manier die Marc Van Hoey opnieuw in een slecht daglicht plaatst.

Wel, ik kies er voor om als dochter van Marc, tevens lid van de raad van bestuur van Recht op Waardig sterven, zelf publiekelijk te reageren. Op mijn manier.

Marc Van Hoey werd als arts buiten vervolging gesteld. Het dossier werd door de raadkamer afgesloten. De zaak is afgelopen. Eindelijk.

Of toch niet? Zo lijkt. Want jammer genoeg wordt de uitspraak van de raadkamer niet door iedereen aanvaard.

Vandaag, maandag 29 april 2019, verschijnt er een interview gegeven door dokter Wim Distelmans, in een artikel in de Gazet van Antwerpen. Dokter Distelmans is het duidelijk niet eens met de uitspraak van de raadkamer. Hij spreekt de uitspraak zelfs openlijk tegen; ‘Het gaat wel degelijk om euthanasie’ zegt Distelmans verwonderd over het dossier. (https://www.gva.be/cnt/dmf20190428_04356877/antwerpse-dokter-niet-vervolgd-want-patiente-85-dronk-zelf-gifbeker).

Neen, meneer Distelmans; de wet zegt hier dat hulp bij zelfdoding niet strafbaar is voor artsen. Het openbaar ministerie wou niet vervolgen na een onderzoek dat drie jaar duurde. De raadkamer vervolgt niet, omdat er geen reden tot vervolging is.

Dokter Distelmans zei zelf, in januari 2019, in een interview in de krant ‘De Morgen’ (<https://www.demorgen.be/nieuws/wim-distelmans-als-ik-een-ting-geleerd-heb-is-het-wel-als-je-iets-wilt-doen-doe-het-nu~ba83d2ca/>)

“Spreken is zilver, zwijgen is goud”. Wel meneer Distelmans, misschien moet u uw eigen advies opvolgen en stoppen met modder gooien naar uw collega’s, die handelen naar eer en geweten. Stuk voor stuk artsen die eerlijkheid, integriteit en respect hoog in het vaandel dragen.

Mensen mogen iets onjuist vinden, men mag zich verweren en zaken analyseren. In het dagelijks leven worden kritisch zijn en denken aangemoedigd. Ook ik tracht dat te doen bij mijn leerlingen in de lagere school.

Maar moreel oordelen over een individu en van uzelf vinden dat u objectief gelijk heeft?

Opvattingen over een persoon, in dit geval dokter Marc Van Hoey, als leidraad gebruiken, ik noem het misbruiken, binnen een maatschappelijk relevant thema als 'Waardig sterven en euthanasie'?

Neen. Dat klopt ethisch gezien niet. De ideologie van één is geen waarheid voor iedereen.

Ja, ik ben voorstander van vrije meningsuiting en persvrijheid, zij die mij persoonlijk kennen, weten dat goed. Dus ik uit mijn mening, ik benoem mijn standpunten en ervaringen.

Dan kan ik vervolgens ook openlijk stilstaan bij het feit waarom, volgens mij, de leden van de euthanasiecommissie die in principe elk dossier moeten controleren, unaniem oordeelden dat in dit dossier door de betrokken artsen niet volgens de wet werd gehandeld.

De naam Marc Van Hoey was duidelijk aanwezig in het desbetreffende dossier, een arts die als 'pionier' in het verleden vaak werd genoemd als het ging over 'euthanasie'. Tevens ook de voorzitter van Recht op Waardig Sterven en huisarts in Antwerpen. Ook de arts die een prominente rol had in de Australische documentaire over het levenseinde van Simona De Moor.

Naar mijn mening speelde de commissie het dossier door aan Justitie vanuit opportunisme en egocentrisch denken. Om een precedent te scheppen? Of zelfs vanuit rancune. Het is een ware klopjacht geworden, naar het individu, Marc Van Hoey.

Het is nog niet voorbij, want waar blijft bij de leden van deze prestigieuze commissie het 'handelen naar eer en geweten'?

Redetwisten om uzelf te rechtvaardigen of uw fout toegeven.

Misschien zijn excuses op hun plaats. Of lijdt men dan gezichtsverlies?

Het gevoel van wantrouwen naar de media toe blijft bestaan, jammer genoeg. Maar mijn vertrouwen in de maatschappij, waarin het vrijzinnig humanisme met als fundamentele bouwsteen het zelfbeschikkingsrecht een plaats heeft, is toegenomen. Een samenleving die voorts openstaat voor gerechtigheid. Gelukkig.

Ik wil hierbij tot slot alle mensen bedanken die mijn papa, mezelf, mijn familie en alle betrokken zijn blijven steunen, doorheen een proces dat lang geduurd heeft.

Groet

Lynn Van Hoey